

Megújult templom Vésén

Augusztus 27-én nagy ünnepe volt Vésén, a kis Somogy megyei falunak. Megújult templomát szentelte fel *D. Dr. Harmati Béla*, a Déli Egyházkerület püspöke. A még kétszáz lelket sem számláló gyülekezet régi vágya vált valóra a templomrenoválás befejeztével, de az egész község számára örömet jelentett a megszépült épület.

A jelenlegi templomot – melynek már három elődje volt – 1872. november 3-án szentelték fel. A vései gyülekezet történetének érdekes mozzanata, hogy 1745/46-ban megtiltották a templom nyilvános használatát, mivel a véseiek engedély nélkül építették fel azt. A község kegyura, *Véssey báró* azonban ügyes diplomáciai érzékkel elérte a kancellárián, hogy visszavonják a tiltó rendeletet, és a vései evangélikusok ismét zavartalanul birtokba vehették gyülekezeti életük fontos objektumát.

A mai templom felújítási munkálatai néhány évvel ezelőtt kezdődtek a templomfalak külső tatarozásával. Ez a munka 1997 őszén fejeződött be. Időközben azonban a torony vakolata és sisakja olyan mértékben megromlott, hogy szükségessé vált az előzetesen elkészült falak festése mellett a teljes toronyfelújítás is. Az Iharosberény–Vései Társult Gyülekezet lelkésze, *Halász Sándor* – aki már 1999 nyarán fáradságot nem ismerő munkával helyreállította az iharosberényi templomot és gyülekezeti házat, valamint a pogányszentpéteri templomot – ez év május 29-én megindította a vései templom felújítási munkálatait is. A csurgói vállalkozó *Szabó István* és brigádja gondos és lelkiismeretes munkája nyomán, július 14-én megtörtént a templom műszaki átadása. A megjavított és újrifestett sisak, és a ragyogó fehér-sárga falak mellett előre be nem tervezett munkák is megvalósultak. A templom villámhárítót és új

csatornát kapott, *Bertók László* polgármester jóvoltából pedig impozáns éjszakai megvilágítást.

Mindez nem jöhetett volna létre a vései egyháztagok, és az ügyet felkaroló testvérgyülekezetek, a Véséről elszármazott lokálpatrióták, és Isten házának ügyét szívükön viselő kívülről állók áldozatkészsége és segítsége nélkül. Ahogyan az első gyülekezetek életében „mindenük közös volt”, úgy most, két évezred múltán is közös gondná és örömmé vált a vései templom megújításának kérdése is, Németországtól a magyar Alföldig.

Az Iharosberény–Vései Társult Gyülekezet németországi testvérgyülekezte, a schwabachi evangélikus testvérek jelentős pénzadománya mellett a Duna-Tisza közéről kinyújtotta segítő kezét Vése felé a kecskeméti, a soltvadkert, és a szegedi gyülekezet is. A vései gyülekezet tagjainak adománya csaknem félmillió forint volt. És bár ebben az összegben negyvenezer forint olyan, mint a sivatagban egyetlen homokszemecske, mégis szükséges megemlíteni – hiszen ők hordozzák a jövődő gyülekezet reménységét –, hogy ezt az összeget a hat vései konfirmandus teremtette elő karácsonyi és húsvéti jellegű kézműves munkájuk árusításából.

Az újrászentelés ünnepi szolgálatát *D. Dr. Harmati Béla* püspök mellett az egyházmegye esperese, *Szemerei János*, és a gyülekezet lelkésze, *Halász Sándor* végezte. Képviseltették magukat az egyházmegye gyülekezetei lelkészeik, vagy tagjaik révén. Megjelentek az ünneplők sorában a társegyházak, politikai és társadalmi életünk reprezentánsai. A gyülekezet volt lelkészei pedig levélben köszöntötték az egyházközségeket és lelkészét. A schwabachi gyülekezet egyik tagja blockflötezenével tette még ünnepibbé az isten-



tiszteletet. A kecskeméti, és a jánoshalmi szórványból való evangélikusok pedig kórusénekekkel kapcsolódtak be a véseiek örömébe. Az ünnepi istentisztelet és közgyűlés után a gyülekezet asszonyainak gondos és „jóízű” munkája nyomán terített asztal várta a vendégeket.

A megszépült templom körül most ismét csendesebb az élet. Hétköznapi, és egyszerű vasárnapok sora következik. De nem merülhet feledésbe, és nem szűrülhet hétköznapivá, hogy a templom Isten dicsőségére áll, és amint az új Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület megválasztott püspöke *Ittész János* írta köszöntő levelében: a templom igazi ékessége a gyülekezet. Az olyan gyülekezet, amely használja a templomát, szomjazza Isten igéjét, örül a minden vasárnapi alkalmaknak. Azért engedte meg Isten a vései templom megújulását, és azért ajándékozta meg a gyülekezetet emberekre keresztül segítségével, hogy ráébredjen: ügye szolgálatába állíthat bárkit, a semmiből teremthet világokat, és templomával együtt a maroknyi vései gyülekezetet is fenntarthatja, és megújíthatja!

Neki legyen dicsőség mindenért!

Gerhát Lászlóné

Áldjuk a történelem Urát, hogy e kis gyülekezetet évszázadról évszázadra megtartotta és hitüket megújította. Így volt erő az Istentől vett ajándékokkal élni. A szíveket vizsgáló Isten tudja, hogy ma is megújulásra és megtérésre van szüksége gyülekezeti tagnak, lel-

késznek egyaránt. Én, mint az 1622 óta folyamatos lelkészek láncában a 24., igyekszem, Coram Deo, Isten színe előtt, szolgálatkészen tenni a dolgomat ünnepen, hétköznapon ezzel a Dávidtól idézett imádsággal: *Uram, kösd magadhoz szívűket.*

Elődeimre nagyrabecsüléssel, jelenlegi hűséges munkatársaimért hálával, a fiatalokért, akik szolgatársaim lettek Isten előtt őszinte örömmel mondom köszönetet.

Surd, 2000. október 22.

Smidéluszné Drobina Erzsébet